

ad *Baumgartnerium τὸν πάλιν*, scripta; non possumus, quin me-
neamus male, ex typorum errore, aut calami pictura, non affa-
bre, uti Melanchthon solebat, expressa, hoc nomen esse fictum.
Quandoquidem fere semper alias ab ipso & amicissimis quibusq;
in editis Libris atque Epistolis, sua ipsius manu subsignatis, non
Heilingi sed Helingi vox occurrit. Ad hæc in familiæ posteris
non alia ratione superest, nisi quod L. simplex in duplex a qui-
busdam commutatum videas. Porro etiam, in versibus, si non
semper, rarissime tamen, aliter quam per L. unum, syllaba brevi
usurpata, adhibetur, & quod notabile, a Poëtis etiam, cum quibus
intime ac familiarissime vixit. Sed hæc obiter, ne in sanctorum
numerum temere noster videretur recipiendus. Dignius est
memoratu, quod, cum ipse tam parcus in enarrandis Islebien-
sibus fatis fuerit, atque vix semel, & superficialiter quidem, ejus
mentionem injecerit, probabile sit, Inclyto Senatui ea de re, vel
parum innotuisse, cum Noribergam veniret, vel quanta fieri po-
tuit industria, ab ipso Philippo, tanquam innocentem ab omni
crimine, fuisse purgatum. Atque ita etiam controversiam de Ses-
sione ad dextram Patris, filii Dei seu Christi τῆ θεογονίας,
in causa repentini e Lutheri patria abitibus, neutiquam fuisse liquet.
Quæ vero posthac Noribergæ, ubi suis ille placitis non minori
constantia inhærebat, hac quoque in parte doctrinæ senserit,
jam nostrum non est antevertere: ut ut credamus has cum Isle-
biansibus litigiis disceptationes fuisse perperam commistas.

§. XIII.

Sed, posteaquam Noribergæ primum facta est mentio, O-
ptimæ alinæque Bonarum artium litterarumque Nutricis, jam
tandem, quemadmodum ab ea in gremium suum receptus
sit Helingus, edifferemus. Factum nempe id fuit, quando,
Leonhardo Culmanno, seu remoto a gravissimo Pastoris Sebald.
munere, seu sponte, uti alicubi asseri videtur, post recusatam
Formulæ consensus, de Justificatione propositæ, subscriptionem

te